

Peruspalvelut, oikeusturva ja luvat
Ympäristöterveydenhuollon yksikkö

Maa- ja metsätalousministeriö
kirjaamo@mmm.fi

Viite: Lausuntopyyntö 4.11.2021 VN/12277/2021

Lausunto luonnoksesta laiksi eläinten hyvinvoinnista ja laeiksi eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta

Lounais-Suomen aluehallintovirasto kiittää mahdollisuudesta lausua viitekohdan lakiluonnoksesta ja esittää lausuntoaan seuraavaa.

5 §

7)

mitä tarkoitetaan tuotantoeläimen määritelmässä muulla tuotantotarkoituksella? Onko se esim. muiden eläinten ravinnoksi kasvattamista, seuraeläinten myyntiin kasvattamista, eläimen pitämistä näytteillä tai eläimen käyttämistä osana eläinavusteisia terapiapalveluita (esim. sosiaalipedagoginen hevostoiminta)?

8)

kohdassa määritellään ammattimaisena tai muutoin laajamittaisena eläintenpitoa tarkoitettavan mm. sellaista tuotantoeläinten pitoa, johon eläintenpitäjä olisi oikeutettu saamaan kotieläintalouden maataloustukea sekä muuta vastaavaa elinkeinotoimintana pidettävää tuotantoeläinten pitoa. Tukikelpoisesta eläintenpidosta tulisi olla saatavilla listaus esim. tuotantoeläinlajeittain, josta viranomaisen voisi

asian nopeasti tarkistaa. Valvontaa helpottaisi, jos tukikelpoisuuden näkisi esim. eläintenpitäjärekisteristä suoraan.

9)

onko laidun myös pitopaikka? Käytännössä laidun voi olla esim. Highland Cattle-rotuisten nautojen pysyvä pitopaikka.

13)

Pysyvän eläinnäyttelyn määritelmä on edelleen epämääräinen verrattuna kotieläinpihaan, kiertävään eläinnäyttelyyn tai sirkukseen, joiden osalta eläinlajit on selkeästi listattu. Mitä ovat muut kuin luonnonvaraisiin kuuluvat eläimet? Miten paljon niitä pitää olla suhteessa luonnonvaraisiin eläinlajeihin tai yksilöihin, jotta niitä olisi "pääasiassa"? Mitä tarkoitetaan vähäisellä määrällä luonnonvaraisia eläimiä tai eläinlajeja? Entä jos määrissä tapahtuu vähäistä kasvua vaikka vuosittain – missä vaiheessa pitää harkita luvan peruuttamista? Valvontaviranomaiselle voi olla myös haastavaa selvittää lajin luonnonsuojeluarvoa. Luonnonvaraisten eläinten ja eläinlajien pito tulisi rajoittaa eläintarhoihin eikä niitä tulisi pitää muiden toimesta näytteillä eikä myöskään lemmikkinä. Näytteillä pito antaa yleisölle kuvan, että luonnonvaraisen lajin pitäminen vankeudessa on hyväksyttävää. Jos pysyvä eläinnäyttely säilyy edelleen laissa luvitettavana toimintamuotona, tulisi siinä pidettäviä eläinlajeja rajoittaa listaamalla sallitut eläinlajit. Eläinnäyttelylupa ei saisi olla myöskään tapa kiertää lemmikkinä pitämisen mahdollisia rajoituksia eli hankkimalla näyttelyluvan voisi pitää sellaisia eläimiä, joiden hallussapito ei muutoin olisi sallittua. Laista ei myöskään ilmene, millaiset pitovaatimukset luonnonvaraisella eläimellä olisi eläinnäyttelyssä. Niiden tulisi olla vastaavat kuin eläintarhoillakin.

14)

Kotieläinpihan määritelmä on eläinlajilistauksen myötä selkeä ja siten parannus nykyiseen lakiin. Kotieläinpihojen osalta luvittaminen ei ole perusteltua ja niiden saaminen ilmoituksenvaraisen toiminnan alle on kannatettavaa. Valvonta pysyy kuitenkin samanlaisena kuin nykyisinkin. Samoin on hyvä saada valvonnan piiriin sellaiset toimintamuodot, joita ei nykyinen lainsäädäntö tunnista (esim. kissakahvilat, erilaiset

eläinterapiat, alpakkakävelyt), mutta joissa eläimet saattavat olla jopa enemmän alttiina vääränlaiselle kohtelulle ja rasitukselle kuin nykyisin luvanvaraisissa eläinnäyttelyissä ja kotieläinpihoissa.

6 §

Voitaisiinko Catch and Release-kalastus katsoa kielletyksi tämän pykälän perusteella? Kalastus, jonka tarkoituksena on tuottaa jännitystä ja tavoitella ennätystä tai kilpailla kalojen koon perusteella, ei ole eläintä kunnioittavaa ja olisi katsottava eläimen viihdekäytöksi. Se aiheuttaa myös tarpeetonta kipua ja kärsimystä sekä vaarantaa tarpeettomasti hyvinvointia. Myös kalastuskilpailuissa tulisi kalastuksella olla muukin tavoite (esim. saaliin käyttö ravinnoksi) kuin mahdollisimman suuri saalis.

8 §

Rajoitusten tulisi koskea myös pysyvää eläinnäyttelyä ja jos niitä ei ole laissa, niin asiasta tulisi säätää valtioneuvoston asetuksella samaan tapaan kuin seura- ja harrastuseläimistäkin.

18 §

3) sähköistetyn parsivahdin lisäksi voisi kieltää myös muut sisätiloissa pidettävät paimenlangat tms., joita käytetään estämään eläimen hyppäämistä pois karsinasta tai estämään tietyille alueelle pääsyä.

21 §

Jatkuva vedensaannin edellyttäminen pysyvässä pitopaikassa nisäkkäillä ja linnuilla on erittäin kannatettava parannus verrattuna nykyiseen lakiin. Jos jatkuvaa vedensaantia ei voida järjestää, ei pitopaikka ole eläimelle soveltuva. Siksi vaatimusta ei saisi löyhentää antamalla vaatimuksesta muita poikkeuksia kuin 3) kohdassa mainittu (eläinlääketieteellinen syy). Poikkeuksellisiin ja vaikeisiin sääolosuhteisiin on varauduttava ennakolta ja juottojärjestelmät on rakennettava sään ääriolosuhteet huomioiden.

Eläimiä on edullista pitää ulkona ja kylmissä rakennuksissa, mutta talvenkestävän juottojärjestelmän rakentaminen on kallista ja talvi tulee aina yllättäen. Jäätyneet vesiasiat ja riittämätön juottaminen ovat näissä paikoissa tyypillisiä puutteita. Monesti omistajalla/hoitajalla ei ole

edes riittävää tietoa eläimen tarvitsemasta vesimäärästä päivittäin. Valvonnassa on haastavaa todeta riittämätön vedensaanti, vaikka laskennallisesti voikin epäillä, jaksetaanko eläimille kantaa päivittäin jopa satoja litroja vettä. Monesti vedensaanti on myös ensimmäinen asia, joka heikkenee vanhassa eläinsuojassa esim. vesiputkien hajoamisen myötä. Jatkuvan vedensaannin vaatimuksen myötä olisi mahdollisuus rajoittaa eläintenpitoa tiloissa jo tässä vaiheessa eikä eläintenpitoa voisi jatkaa käsin juottamalla. Sikaloiden osalta tämä onkin ollut tehokas keino puuttua sikojen pitoon huonokuntoisissa rakennuksissa. Jatkuva vedensaannin edellytys olisi siten tehokas tapa parantaa eläinten pitopaikkojen tasoa ja eläinten hyvinvointia. Laissa tulisi huomioida myös tilanteet, joissa eläimellä on useampi pysyvä pitopaikka käytössään, kuten eläinten pitäminen eläinsuojan lisäksi tarhassa tai laitumella. Jos esim. eläinsuojassa/tarhassa/laitumella olo kestää useamman tunnin vuorokaudessa, niin vettä on oltava saatavilla jatkuvasti myös kyseisessä pitopaikassa varsinaisen eläinsuojan (talli, navetta) lisäksi.

22 §

2) kohdan mukaan vaikeasti tavoitettavilla laitumilla kesäaikaan pidettäviä eläimiä ei koske päivittäinen tarkastusvelvollisuus. Näiden kohteiden riittävä tarkastustiheys tulisi määritellä tarkemmin.

26 §

On hyvä, että kunnan velvoite järjestää sairaan ja vahingoittuneen löytöeläimen ensiapu ja muun kohtuullinen hoito sairauden ja vamman hoitamiseksi on kirjattu lakiin. Kunnan velvoite järjestää eläinten kiinniotto ja kuljetus olisi ollut hyvä sisällyttää lakiin.

32 §

Koskeeko pykälä kaikkia liitteessä 1. tuotantoeläimiksi määriteltyjä eläinlajeja vai edellytetäänkö kirjanpitoa vain, jos eläintä pidetään tuotantotarkoituksessa? Kirjanpitoa olisi hyvä edellyttää kaikessa ammattimaisesta eläintenpidossa ja etenkin mm. rescue-tyyppisessä toiminnassa, jossa lääkitsemisen tarve on monesti suurempi kuin esim. hoitolatoiminnassa.

38 §

Sairaiden ja vahingoittuneiden eläinten hoitoon ja eristämisen olisi oltava tilat ainakin ammattimaisilla toimijoilla. Voisiko sanan "tarvittaessa" poistaa?

39 §

Alle kuuden kuukauden ikäisen koiran- ja kissanpennun tuonti sekä Euroopan unionin ulkopuolelta että Euroopan unionin jäsenvaltiosta Suomeen on kielletty, jos tarkoituksena on myydä pentu Suomessa edelleen kahden kuukauden kuluessa tuonnista.

Tämä on kannatettava parannus voimassa olevaan lainsäädäntöön.

Pykälän teksti "on kielletty, jos tarkoituksena on myydä pentu edelleen kahden kuukauden kuluessa tuonnista", voi lisätä tilanteita, missä pentuja ns. tuodaan hyvin nuorina omaan perheeseen, mutta sittemmin ne todetaan soveltumattomiksi tai ne eivät sopeudu perheen muiden eläinten kanssa tms. ja siksi ne päätyvät myytäväksi jo hyvin nuorina. Tämän vuoksi asiasta olisi tärkeää säätä tarkemmin tai ainakin selventää toimintatapaa perustelumuistioon.

Aluehallintovirasto ehdottaakin, että pykälään lisättäisiin vielä seuraava teksti: Mikäli koiran- tai kissanpentu on tuotu Suomeen ennen 6 kk ikää, ei sitä voi missään tapauksessa myydä eteenpäin ennen 8 kk ikää. Tämän pykälän valvonta on tarkoituksenmukaisinta tapahtua tullin toimesta eläinten saapuessa maahan. Jotta tullin voisi tehokkaasti valvoa tämän pykälän toteutumista, tulisi tullille varata tähän riittävästi resursseja. Tulisi kuitenkin olla selvä kansallinen linjaus myös siitä, että miten toimitaan, kun myöhemmin havaitaan, että pentuja on tuotu tämän pykälän vastaisesti ja pennut ovat jo mahdollisesti myös uusilla omistajilla.

Aluehallintovirasto tuo esille myös sen, että olisiko tarkoituksenmukaista pidentää tuonnin jälkeistä pennun sallittua vähimmäismyyntiaikaa.

Tuontikieltoa tehostaisi, jos seuraamuksena olisi pennun menettäminen valtiolle. Jos pentu jää tuojalle tai ostajalle, saattaa tuonti olla silti vielä kannattavaa ja pennuille edelleen kysyntää. Kun tuoja ei saisi pennusta tuloja ja ostaja jäisi ilman pentua, olisi se vähemmän houkuttelevaa.

40 §

Tarjottaessa myytäväksi koiraa tai kissaa markkinoinnissa on annettava selkeästi ja ymmärrettävästi seuraavat tiedot: 1) myyjän nimi; 2) jos myyjä on 60 §:ssä tarkoitettu toiminnanharjoittaja, tämän rekisteröintinumero; 3) eläimen syntymäaika, ikä tai arvio iästä; 4) maa, jossa eläin on syntynyt, jos se on muu kuin Suomi; 5) eläimen sijaintipaikka. Jos markkinoinnissa käytetään valokuvaa tai valokuvia, ainakin yhden kuvista on esitettävä myytävää eläintä tai sen emää.

Tämä on kannatettava parannus voimassa olevaan lainsäädäntöön. Pykälän 1 momentin kohdassa 2) edellytetään myynti-ilmoituksessa annettavan toiminnanharjoittajan rekisteröintinumero, jos myyjä on 60 §:ssä tarkoitettu ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- ja harrastuseläinten pitoa harjoittava toimija. Aluehallintovirasto huomauttaa, että 60 §:ssä ei ole säädetty toiminnanharjoittajalle annettavasta rekisteröintinumerosta.

Saman momentin kohdassa 5) on eläimen sijaintipaikka. Perusteluissa olisi hyvä vielä tarkentaa, tarkoitetaanko sijaintipaikalla esim. paikkakuntaa ja maata.

Saman pykälän 2 momentissa säädetään markkinoinnissa käytettävistä valokuvista. Aluehallintovirasto ehdottaa, että valokuvan laittaminen myynti-ilmoitukseen sekä myytävästä eläimestä että sen emästä olisi pakollinen ja että kuvista olisi käytävä ilmi se, että esittääkö kuvaa myytävää eläintä vai sen emää.

Myynti-ilmoitusten valvonta olisi hyvä keskittää valtakunnallisesti, jotta valvojat voisivat hankkia parhaat taidot ja menetelmät valvonnan tehokkaaseen toteuttamiseen ja valvonta olisi yhdenmukaista.

Lain 40 § 1 momentissa esitetään myynti-ilmoitusta koskevien vaatimusten kohdistuvan eläinlajeista ainoastaan kissoihin ja koiriin. Suomessa valtaosa eläimiin liittyvästä kaupankäynnistä kohdistuu nimenomaan kissoihin ja koiriin, mutta enenevässä määrin myös eksoottisia eläimiä ja esimerkiksi erilaisia lintulajeja kaupataan internetin myyntipalstoilla. Näin ollen tuleekin erityisesti arvioida, onko pykäläehdotuksen myynti-ilmoituksien sisältöä koskevat vaatimukset tarkoituksenmukaista rajata koskemaan ainoastaan kissoja ja koiria.

41 §

Tämä on kannatettava parannus voimassa olevaan lainsäädäntöön. Aluehallintovirasto ehdottaa, että pykälää täsmennettäisiin siten, että luovutettavat asiakirjat sisältäisivät myös tiedon alkukasvatuksesta sekä syntymämaasta.

60 § ja 61 §

Ammattimaisesta tai muutoin laajamittaisesta eläintenpidosta tapahtuvasta koirien, kissojen ja muiden seura- ja harrastuseläinten pidosta sekä luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnasta ilmoitettaisiin aluehallintovirastolle, vaikka kaiken muun ilmoituksenvaraisen toiminnan osalta on mainittu pitäjän velvollisuus ilmoittaa tiedot talletettaviksi eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin. Miksei sama koske näissä pykälissä mainittua toimintaa? Esim. kotieläinpihassa voinee olla samoja eläinlajeja (esim. vain koiria, kissoja, kaneja tai hamstereita) kuin ammattimaisella seuraeläinten pitäjällä, mutta ilmoitus tehdään silti eri tavalla. Vai onko nämä tarkoitus viedä muuhun rekisteriin? Toimijoiden tulisi muutoinkin voida tehdä ilmoitukset itse rekisteriin ja mikäli ilmoituksen tekee viranomaisen hänen puolestaan, olisi tämän maksullisuutta harkittava.

64 ja 65 §

Tainnutuksen edellyttäminen lopettamisessa (jos lopetusmenetelmä ei johda välittömään kuolemaan) ja teurastamisessa ennen verenlaskun aloittamista on kannatettavaa.

Lopetus metsästyksellisin keinoin ampumalla tulisi olla mahdollista, jos kiinniottaminen lopetusta varten aiheuttaa eläimelle enemmän stressiä ja kärsimystä kuin kyseinen lopetustapa (esim. tarhattu riista, villiintyneet naudat, villikissat).

68 §

Kunnaneläinlääkäri olisi hyvä olla myös mainittu joukkolopetusta valvovana viranomaisena. Etenkin lopetuksen valvonnassa paikan päällä tarvitaan hyvin todennäköisesti kunnaneläinlääkärien työpanosta tautitilanteessa, jossa aluehallintovirastolla on runsaasti muitakin tehtäviä ja joukkolopetuksiakin saattaisi olla pahimmillaan useita yhtä aikaa.

72 §

2) perustelutekstin mukaan tällä kohdalla tarkoitetaan aluehallintoviraston mahdollisuutta peruuttaa lopetuskelpoisuustodistus. Valvonta-asetuksen artiklassa 138 ei kuitenkaan ole suoraan mainintaa lopetuskelpoisuustodistuksista (kuljettajan pätevyystodistus on mainittu). Koskeeko peruuttamismahdollisuus vain kyseisen aluehallintoviraston itse myöntämiä todistuksia vai voiko aluehallintovirasto peruttaa myös toisen tahon myöntämän todistuksen?

73 §

Tullin lisääminen valvontaviranomaiseksi on erinomainen lisäys ja antaa mahdollisuuden tehostaa valvontaa rajalla.

76 §

Jotta valvonta voisi olla laadukasta ja tehokasta, on valvonnassa oltava nykyistä suuremmat resurssit. Suunnitelmallisesta valvonnasta joudutaan tinkimään, jos aika menee kiireellisten tapauksien hoidossa. Uusintatarkastusten viivästyminen tai tekemättömyys ei johdu viranomaisen saamattomuudesta, vaan siitä ettei kaikkea ehditä tekemään.

78 §

13)

Tarkastuksen tekeminen toiminnanharjoittajan pyynnöstä on perusteltu silloin, kun säädökset sitä edellyttävät (mm. broilerin kasvatustiheyden nostamiseksi). Valvontaviranomaisilta pyydetään kuitenkin tarkastuksia myös esim. tilanteissa, jossa toimijalle on mahdollisesti tulossa eläintenpitokielto käräjäoikeudessa tai on jo määrätty eläintenpitokielto ja toimija on valittanut hovioikeuteen. Tällöin toimijan tavoitteena on saada tuomioistuimelle näyttöä siitä, että hän pystyy hoitamaan eläimensä moitteetta. Tämä asettaa viranomaisen hankalaan välikäteen, koska hän saattaa toimia tapauksessa syyttäjän todistajana ja toimija käyttää tuoretta tarkastuskertomusta mitätöidäkseen aiemmin tehtyjen tarkastusten havainnot. Tähän asti pyytäjälle on todettu, että tarkastuksia tehdään vain viranomaisen harkinnan mukaan epäiltäessä säädösten rikkomista tai ilmoituksenvaraisissa kohteissa ilman epäilyä, mutta nämäkin aina

viranomaisen aloitteesta. Tarkastuksia on pyydetty jonkin verran myös tilanteissa, jossa toimija on aloittamassa esim. hoitolatoimintaa ja haluaa varmistua, että tilat täyttävät vaatimukset. Tämän tyyppisissä tarkastuksissa on monesti kyse neuvonnasta ja ne voisivat olla perusteltuja. Lisäksi toimija saattaa pyytää tarkastusta todistaakseen asiakkailleen, että toiminnassa ei ole todettu puutteita.

Viranomaisella pitäisi olla mahdollisuus kieltäytyä toimijan pyynnöstä tehtävän tarkastuksen tekemisestä, ellei tarkastukselle ole perusteita säädöksissä ja tarkastuksella ei ole merkitystä eläinten hyvinvoinnin kannalta. Toimijan pyynnöstä tehtävät tarkastukset vievät myös valvontaviranomaisen työpanosta, mikä on pois muusta valvonnasta. Pyyntöstä tehtävä tarkastus tulisi olla myös maksullinen.

79 §

Teurastamoiden kameravalvonta on kannatettavaa ja etenkin pienissä teurastamoissa, joissa tarkastuseläinlääkäri on vain osaksi aikaa läsnä, kun eläimiä teurastetaan ja joissa eläinten tulo teurastamolle tapahtuu useimmiten niin, ettei kukaan ole sitä valvomassa. Olisiko kameravalvonta kuitenkin järjestettävä teurastamon omavalvontana eikä viranomaisen toimesta?

80 §

Voisiko tähän lisätä, että tiedot on saatava maksutta?

82 §

Asiantuntijan ja avustajan käytön mahdollistaminen on tarpeellinen lisäys. Avustajia on ollut pakko käyttää jo nykyisinkin, koska eläinten tutkiminen, kiinniotto, kuljetus, hoito tai lopetus ei olisi muutoin mahdollista. Aluehallintoviraston hyväksyntä avustajille on periaatteessa hyvä vaatimus ja hyväksyntää voinee tehdä etukäteen usein käytettäville avustajille, mutta esim. virka-ajan ulkopuolella (ja muulloinkin) voi tulla äkillinen tarve käyttää sellaista avustajaa, jota ei ole aiemmin käytetty eikä hyväksyntää ole mahdollista saada etukäteen.

86 §

Broileridirektiivissä selkeästi ilmaistu, että ”jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun poikkeus myönnetään 3 kohdan mukaisesti, eläinten enimmäistiheys tilalla tai tilan rakennuksessa ei minään ajankohtana ylitä 39:ää kilogrammaa neliömetriä kohti”. Broilerin toteutunutta kasvatustiheyttä ei kuitenkaan valvota kuin satunnaisesti lähinnä otantatarkastuksissa muutamalla tilalla vuodessa.

Kasvatustiheyden valvontaa olisi kuitenkin mahdollista ja suotavaa suorittaa vaikka rutiininomaisesti esim. teurastamalla, koska lintujen teuraspaino ja hallien pinta-alat on tiedossa.

87 §

Velvoite ilmoittaa toimijan muuttamisesta toisen valvojan alueelle on hyvä ja kannatettava, mutta käytännössä viranomaisella ei aina ole tietoa uudesta osoitteesta.

92 §

Viranomaisen edellytetään ryhtyvän viipymättä toimenpiteisiin ja valvovan, että kehotusta ja päätöstä noudatetaan. Tämä on hyvä tavoite, mutta se edellyttää riittävää valvojaressssia. Jos virkoja ei ole tarpeeksi tai virkoja on täyttämättä, on valvonnassa pakko priorisoida eikä tämän pykälän laiminlyönti voi olla valvontaviranomaisen vastuulla.

99 §

Olisiko haltuunottoa mahdollista soveltaa myös koiran ja kissan pentuihin, jotka on tuotu maahan lainvastaisesti? Pennut voitaisiin määrätä sijoitettavaksi uudelleen, mikäli eläimen tila sen sallii.

101 §

Toisen momentin mukaan aluehallintoviraston on tarkastettava laitos ennen luvan peruuttamista tai muuttamista. Jos laitos ilmoittaa lopettaneensa toiminnan tai asia tulee muutoin aluehallintoviraston tietoon, tuleeko lupa peruuttaa ja onko tässäkin tilanteessa toimimaton laitos tarkastettava tätä ennen?

103 §

Aluehallintovirastolla pitäisi olla jatkossakin mahdollisuus tehostaa myös kunnaneläinlääkäriin, kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitavan viranhaltijan, tarkastuseläinlääkäriin tai poliisin tekemää päätöstä uhkasakolla, teettämisuhalla tai keskeyttämisuhalla.

106 §

Rekisteristä olisi hyvä tulla valvontaviranomaiselle ilmoitus uusista toimijoista sekä tietojen muuttamisesta tai näiden tietojen tulisi olla helposti saatavilla rekisteristä.

107 §

Pykälässä mainitut tiedot olisi ehdottomasti rekisteröitävä ja tietojen tulisi olla valtakunnallisesti valvontaviranomaisten käytettävissä. Lopetuskelpoisuustodistuksista ei ole aiemmin pidetty rekisteriä ja tämä puute olisi korjattava. Rekisteriin olisi merkittävä myös tieto todistuksen peruuttamisesta. Tällä hetkellä on hyvin haastavaa selvittää, onko henkilöllä lopetuskelpoisuustodistusta ja mitä toimia, lopetusmenetelmiä ja eläinlajeja se kattaa, koska tiedot ovat vain aluehallintoviraston asiakirjahallintajärjestelmässä, josta niitä on työlästä etsiä. Vielä mahdollisempaa on valvoa, onko henkilön esittämä todistus mahdollisesti peruutettu. Henkilö, jonka todistus on peruutettu, voi hakea töihin toisen avin alueelle eikä työnantajalla eikä tarkastuseläinlääkärillä ole realistista mahdollisuutta varmistaa, että todistus on edelleen voimassa. Rekisteristä voisi esim. tarkastuseläinlääkäri helposti tarkastaa valvomansa laitoksen työntekijöiden pätevyystodistuksien sisällön ja voimassaolon.

120 §

Saako sirkuksessa tai kiertävässä eläinnäyttelyssä jo ennen lain voimaantuloa ollutta eläintä, joka ei kuulu liitteessä 1 mainittuihin sallittuihin eläinlajeihin, pitää vain hallussa vai saako se esiintyä näytöksissä tai olla näytteillä? Valvonta voi olla haastavaa, kun viranomaisen ei välttämättä voi varmistua esim. matelijan osalta, onko kyseessä varmasti sama yksilö, jonka hallussapidosta on ilmoitettu. Toimija voisi myös varautua tulevaan hankkimalla eläimiä runsaammin varalle. Toimijoiden ja valvojien kannalta voisi olla helpompaa, jos

näiden eläinten pitämiselle sirkuksessa ja kiertävässä eläinnäyttelyssä olisi siirtymäaika sekä kieltö hankkia uusia eläinlajeja ja lisätä eläinten yksilömäärää.

121 § ja 122 §

Siirtymäajat ovat liian pitkät. Lypsylehmien ja hiehojen parressa pitämiselle sekä porsitushäkkien käytölle pitäisi olla lisäksi määräaika, johon mennessä niistä pitää luopua. Muutoin on riski, että parsinavetoita ja porsitushäkkeitä on käytössä vielä 50 vuoden päästäkin.

Liite 1

Tuotantoeläimenä sai pitää matelijoita ja kaloja, mutta kotieläinpihan määritelmän mukaan niitä ei kuitenkaan saisi kotieläinpihassa pitää (eläinlajit rajattu vain nisäkkäisiin ja lintuihin). Liitteessä voisi vielä tuoda esille kotieläinpihassa sallitut eläinlajit vaikka lisäämällä kotieläinpihan listaan, jossa mainitaan tuotantoeläimenä pidettävät nisäkäs- ja lintulajit.

Liite 2

On hyvä, että määriä on tarkennettu ja niitä on määritelty aiempaa useammalle toimintamuodolle. Ikäraajat ovat myös aiempaa selkeämmät. Kohtien 1. ja 2. eläinmäärät tuntuvat kuitenkin varsin suurilta (esim. neljän pentueen myynti vuodessa, 10 hevosen, koiran tai kissan pito). Tulisi huomioida myös se tilanne, jossa toimijalla on useita eri eläinlajeja ja toimintamuotoja (esim. 9 hevosta, 9 koira, 9 kania, eläinhoitola 5 eläimelle, terraarioita 9 kpl, kasvattaa 3 pentuetta vuodessa ja myy lisäksi 9 kpl ei itse kasvattamiaan kissoja vuodessa).

Nautojen suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen muuttamisesta

13 §

Juomaveden jatkuvasta saannista ei tule sallia poikkeuksia.

17 §

Jaloitteluajanjakson pidentäminen 90 päivään on kannatettavaa. Parressa pidettävien lypsylehmien ja hiehojen jaloittelusta säädettiin jo eläinsuojeluasetuksessa vuonna 1996, jolloin säädettiin 10 vuoden siirtymäaika. Tämän jälkeenkin oli tiettyjen ehtojen täytyessä mahdollista saada vapautus laiduntamisesta ja tätä mahdollisuutta oltaisiin luonnoksen mukaan jatkamassa vielä 10 vuoden ajan. Jaloitteluvaatimuksen noudattamisen osalta siirtymäajaksi tulisi luonnoksen mukaan yhteensä 38 vuotta. Elinkeinon voidaan siis katsoa olleen jo pitkään tietoinen tulevasta vaatimuksesta ja ei olisi kohtuutonta, jos vapautuksia ei enää uuden lain tullessa voimaan myönnettäisi. Jos se kuitenkin katsottaisiin ehdottoman välttämättömäksi, voitaisiin niille parsinavetoille, joilla vapautus on voimassa lain voimaan tullessa, myöntää ilman hakemusta kertaluontoinen korkeintaan 3 vuoden vapautusjakso, jonka jälkeen vapautusta ei voida enää myöntää.

Ympäristöterveydenhuoltoyksikön
päällikkö, läänineläinlääkäri

Jani Soini

Läänineläinlääkäri

Tea Ahtelo

Tämä asiakirja LSAVI/12492/2021 on hyväksytty sähköisesti / Detta dokument LSAVI/12492/2021 har godkänts elektroniskt

Esittelijä Ahtelo Tea 19.01.2022 17:17

Ratkaisija Soini Jani 19.01.2022 17:18